

Sa stavom

19.10.2021. 17:36:00 - Lidija Čulo

SOCIJALNI RADNICI, TIHI ČUVARI DRUŠTVA

Tko će braniti nas? Socijalni radnici, tihi čuvari društva (drugi dio)

Ovo je drugi u seriji od pet tekstova "Tko će braniti nas? Socijalni radnici, tihi čuvari društva". Bavi se pozadinom posla socijalnih radnika, tj. problemima s kojima se suočavaju u izvršavanju svog posla. Zanimanje socijalnog radnika je zanimanje bez glasnogovornika. Odluke CZSS-a i intervencije socijalnih radnika na terenu često su medijski popraćene i izazivaju negativne komentare publike, a oni se ne mogu "braniti" jer su vezani profesionalnom tajnom koja im ne dopušta iznošenje informacija o slučaju kojim se bave. Zbog toga su prikazi intervencija prilično jednostrani, a u kombinaciji s općim padom javnog povjerenja u institucije rezultiraju stereotipnim predodžbama o socijalnim radnicima kao "uhljebima", "otimačima djece" i onih koji "reagiraju prekasno".

Zvonjava telefona, tone fascikala i papira po stolovima i natpis "Prijem korisnika odvija se u pratnji zaštitara!". Tako izgledaju skućene prostorije brojnih centara za socijalnu skrb u Hrvatskoj. Sumoran ambijent starih, socijalističkih ureda razbijaju radnici koji ondje rade, od kojih su neki izdvojili pauze i slobodno vrijeme da bismo sjeli za stol i popričali.

Od desetak kontaktiranih, samo se CZSS Dubrava odazvao pozivu na intervju. Ostali socijalni radnici koji rade u manjim mjestima ili drugim gradovima pristali su na anonimni razgovor. Ovo je bilo očekivano zbog brojnih medijskih napada na struku te nedostatka međusobne komunikacije koja dolazi istovremeno i kao uzrok i kao posljedica.

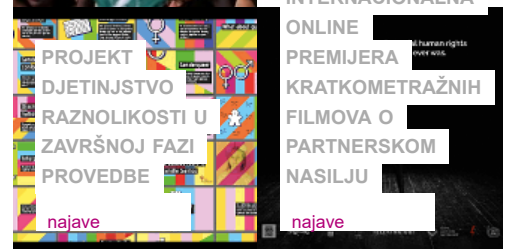
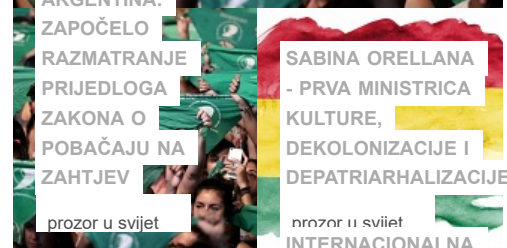
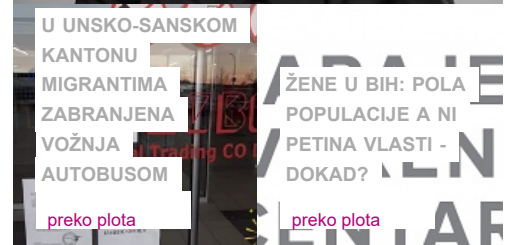
Zbog čega su socijalni radnici izloženi konstantnim kritikama medija i javnosti, da li su kritike opravdane, te koji su to problemi koji ih sprječavaju da obavljaju svoj posao? Razgovarala sam sa socijalnim radnicima Igorom (32), Dariom (42) i Matejom (33) iz CZSS Dubrava, Snježanom (63) i Borisom (38) iz Zagreba, Irenom (46) koja je prešla u privatni sektor u Zagorju, i Tenom (36) koja radi u CZSS-u u jednom gradu na Jadranu.

Previše slučajeva, malo zapošljavanja i loš prostor: "Navikli smo. Ni ne znamo kako bi izgledalo da je drugačije."

"Apsolutno imamo previše slučajeva", složni su svi u startu. Posao koji obavljaju pod pritiskom i koji je nekad duplo ili triput iznad normativa opisuju kao gašenje vatre gdje god stignu. Istovremeno, ne zapošljava se dovoljno radnika te nedostaje adekvatnog prostora za rad.

"Ja doslovno ne znam gdje bi nama stao još jedan radnik sada", govori Snježana. "Već smo natrpani po sobama – ne samo što je to nenormalno zbog pandemije, nego zato što nemaš gdje primiti ljude."

Prostore u kojima rade opisuju kao katastrofu. To vrijedi čak i za Zagreb čiji su centri boljestojeći nego oni u drugim gradovima i manjim mjestima. Male, nakrcane prostorije ne ometaju samo uredski posao već i komunikaciju sa strankama.

TAGOVI

hrvatska svijet regija politika rodna ravnopravnost nasilje LGBTIQ rad mediji izbori eu ljudska prava feminizam socijalna pravda civilno društvo kultura

"Ne možemo normalno pričati s korisnicima. Oni se dovuku do nas i šapuću, kolegica sluša svog korisnika, ja svog, svi klijenti čuju probleme ovog drugog, pa se okreću da vide tko još čuje... A riječ je o osjetljivim temama", objašnjava Mateja.

Isto potvrđuje i Tena: "Sad imamo trećeg kolegu i natiskani smo kao sardine u konzervi. A zamisli kada dođu još dvoje stranaka i moj tim pa odjednom imaš pet-šest ljudi u prostoriji, u doba pandemije. Stranka mora svoje intimne probleme govoriti pred tobom i tvojim kolegama koji uopće nisu na tom slučaju. Grozno je i nama, a mogu misliti kako je tek njima koji dolaze sa svojim najosjetljivijim životnim pričama. Što je najgore, navikli smo na to. Tko god dođe u centar, zna da je tako. Ne znamo ni kako bi izgledalo da je drugačije."

Prekrzanost za sobom povlači i prekovremeni rad. Postoje tjedna dežurstva koja se obavljaju od otprilike 15 h do 7 h idućeg jutra, no prekovremenih uvijek ima. Na pitanje o prekovremenima, potvrđuju da ih ima, ali kao da je to sasvim normalna stvar i najmanji problem. "Radimo prekovremeno, da. Ako se nešto zakuha i mora odraditi, odradit će se, nema odlaska doma", kaže Tena.

Zakonodavstvo: "Ograničeni smo u postupanjima, sve je samo ušminkavanje."

Kao jednu od najvećih kočnica socijalni radnici istaknuli su zakonodavstvo. Snježana kao primjer navodi novi zakon o socijalnoj skrbi: "Tu se spominju akademija, zavod, centraliziranje... Ali to je samo ušminkavanje, to nije suština stvari. Oni mogu standardizirati i centralizirati neke osnovne stvari – zakonske propise, pravilnike, statute, obrasce koji su tipizirani na razini grada ili Hrvatske. Ali ne možeš centralizirati način rada u lokalnoj zajednici, jer svaka treba nešto drugo."

Tipovi slučajeva variraju od kvarta do kvarta. U nekima je veća šansa da će dijete biti životno ugroženo, dok će u, primjerice, elitnijima biti češći konfliktni razvodi koji za sobom povlače igrice, odvjetnike, manipulacije, prepucavanja...

"Kad god se ide u neke izmjene zakona, to ne znači ništa konkretno u stvarnosti", napominje Tena. "Mi surađujemo s policijom i sudovima, ali ta suradnja nekad ne funkcionira. E sad, što je propust? Ti kad saznaš za nasilje u obitelji, pošalješ prijavu policiji. Ali ti nikad ne znaš u kojoj sekundi će osobu "prehititi" u glavi, ne možeš postaviti nikoga tko će biti u kući dva dana s njima. Ograničeni smo u postupanjima."

Irena je radila kao socijalni radnik u manjem mjestu u Zagorju. Prije nekoliko godina prešla je u privatni sektor, razočarana situacijom u sustavu. "Zakoni i sudstvo su najveća prepreka. Uvijek neka odgoda, prednost roditeljima, uvijek se nešto produžuje... A posao kao posao? Ti gotovo pa ni ne radiš s ljudima. Samo pišeš rješenja, zapisnike, mišljenja, izvješća... Uz to si još skrbnik milijun korisnika centra."

Boris dodaje kako je lako pametovati iz ministarstva kad nisi imao ni dana staža na terenu, te smatra da bi na višim pozicijama trebao biti netko tko je došao iz centra i poznaje sustav.

Jedan od konkretnih problema tiče se mogućnosti oduzimanja prava na stanovanje na godinu dana, a potom na još godinu dana. Nakon toga slijedi ili lišenje roditeljske skrbi ili vraćanje u obitelj ili daljnji smještaj uz suglasnost roditelja. Pritom u obzir treba uzeti ljudski faktor i profile klijenata s kojima CZSS-i rade. Ima onih koji imaju probleme s ovisnošću (alkohol, kocka, droga) ili psihičke smetnje i teškoće, nasilnika, nezaposlenih i siromašnih, djece sa suicidalnim epizodama, ali i roditelja koji su "samo" neodgovorni i ne znaju kako s djecom.

"U te dvije godine postoje male šanse za popravak. Taj zakon ne valja, što ti možeš i s kojim kapacitetima u dvije godine da bi roditelj stao na noge?", pita se Snježana. "Velik dio njih nisu motivirani za promjenu i ne vole da im netko dolazi. Rad s njima je dugotrajan. S jedne strane, ne valja ako im se djeca oduzmu, a s druge ne valja ako ih ostavimo i pokušamo raditi s tim ljudima", objašnjava Boris.

Manji koraci koji bi se mogli napraviti, a koji bi ih rasteretili su primjerice onaj da se prava s osnovnog zdravstvenog stanja (kao što su doplatak ili osobna invalidnina) prenesu na mirovinski, o čemu se već dugo i govori. Ili da stalna pomoć temeljem nezaposlenosti prijeđe na burzu.

Veći koraci su izmjene u zakonu o zaštiti od nasilja u obitelji koji se bazira na prekršajnim presudama, što ne štiti žrtvu nasilja. "Djela nasilja trebala bi biti kaznena djela", objašnjava Snježana. "Nasilnik ovako dobije novčanu kaznu ili mjeru kratkog daha i s tim zakonom ti mičeš žrtvu, a ne zlostavljača."

Imala sam situaciju u kojoj je zlostavljač otišao u pritvor, a ona je, kao potpisnik najma stana, ostala u stanu s djetetom. Ja sam pukim slučajem išla kod muža popodne i imala sam neki osjećaj. Rekla sam mu da skočimo do nje da vidimo kako je i što se događa. Ispostavilo se da je zlostavljač došao iz zatvora, pozvao policiju i optužio ju za ekonomsko nasilje jer ga ne pušta u stan. I ona je završila u prekršajnom! Zvala sam odvjetnicu da ju zastupa, pravnik da rastumači policajcu, ispao je cijeli kaos... Na kraju je ona iselila iz tog stana, a on je ušao unutra. Eto, jel možeš to vjerovati? To ti je prekršajni sud. Ti na kraju moraš micati nju i moraš micati dijete iz njegove škole ili vrtića..."

Kraj svih navedenih (ne)uvjeta rada, čini se da posao socijalnog radnika i nije baš uhljebski san svakog otimača djece kakvim se ponekad prezentira u medijima i na društvenim mrežama.

"Uhljebski san? Hahaha, dajte molim vas", svi su odreda reagirali odmahnuvši rukom. "Razumijem zašto su kod nas državna i javna uprava na lošem glasu. Kod nas općenito prevladava stav da nitko u državnim institucijama ne radi. Nije to vezano samo za nas, iako smo u posljednje vrijeme više na tapeti. No, velike su razlike i između nas samih. Radio sam u Sisku – pa tamo nema ničeg! Plaća - užas", opisuje Dario.

Svi, od korisnika do radnika, gravitiraju prema Zagrebu zbog usluga koje tu mogu dobiti – od poliklinika do udruga. "Zagreb je još velik grad, tu doseljavaju ljudi i ne osjeti se toliko ta kriza. Ali kolegica koja radi u Slavonskom Brodu kaže kako je Slavonija prazna", dodaje Mateja.

Birokracija: "Ako nije na papiru, nije se dogodilo"

aktivizam rod i klasa nasilje prema ženama rodno uvjetovano nasilje feministkinja feministkinje noćni marš ženska prava ravnopravnost spolova

STUP SRAMA

Dislike (20)

"Vas je osobno vaš partner istukao. Razmišljajte vi o svom društvu, a ne o našem društvu"

Ante Sanader, potpredsjednik Sabora i zastupnik HDZ-a, Domagoju Hajdukoviću 25. 11. 2020.

Dislike (26)

"Gospođo Benčić, ja se zahvaljujem na vašem pitanju, no još jednom ću vas podsjetiti i tako će biti svaki put kad budemo razgovarali, da vam taj histerični aktivizam koji pokazujete svaki put kad postavljate pitanja neće proći"

Tomislav Čorić, ministar gospodarstva i održivog razvoja Vlade RH, 25. 11. 2020.

IZ DRUGIH MEDIJA

H-alter

Počine PSSST! Festival nijemog filma 14:18:03

HDZ-ove švicarske puhaljke

11:06:03

Javni dijalog o akademskom obrazovanju novinara VII. 10:18:02

Svjetska koalicija poziva vlade na COP26 da povećaju razinu bicikliranja prije 1 dan

Servisni portal za prijavu komunalnih problema dostupan online prije 1 dan

Kućni dizajner svjetskog formata prije 1 dan

Kreće Jesenski eko-seminar Zelene akcije prije 1 dan

Vlada zelenih promjenica prije 1 dan

CroL

kulturpunkt.hr

vox feminae

muf

Agencija za elektroničke medije
Agency for Electronic Media

Sve unose u kompjuter, a i dalje su ovisni o papirima - tako glasi ova hrvatska tragedija. To je dupli posao koji nema smisla, no kako kažu: "Kod nas je i skeniranje još uvijek fama." Papiri ih zagušuju.

"Bez obzira što imamo aplikaciju, najvažniji su fizički spisi. Ako nešto nismo napravili na papiru i ako to nije u spisu, nije se dogodilo. Nama stolovi znaju biti potpuno zakrcani. Ako ti je došao novi predmet poštom, ne možeš ga ni razlučiti u masi", objašnjava Tena.

Kada treba nešto isprintati, odlaze kod kolega u drugu sobu i ispričavaju se strankama. Kako kaže, najgore je što stranke samo odmahnu rukom uz osmijeh: "Ma dobro je, znamo." Slika poznata iz niza drugih institucija, i imunitet koji smo odavno stekli.

"Kad pričaš sa strankom, moraš paralelno raditi zapisnik prateći pravila. Na kraju dođe do toga da radiš automatizmom, slušaš ljude i tipkaš, što nije cilj našeg rada", objašnjava Tena. Isto se događa kad izlaze na teren. Tada nose zapisnike - takozvani indigo papir koji se preslikava. Rade ih u kućama stranaka, koje dobivaju svoju kopiju.

"Razmišljamo kako bi bilo lijepo da imamo barem jedan tablet u centru. Mi bismo se već dogovorili tko će ga i kad koristiti, samo da lakše zapisujemo. Uopće nije velika investicija, ali kod nas su to daleke budućnosti... Realno, nama nedostaje papira za printanje i tonera, pa o kakvom tabletu uopće pričamo?", nastavlja.

Snježana pripada starijoj generaciji radnika i premda hvata korak s tehnologijom, slaže se da sve skupa oduzima previše vremena. "Ospice dobijem koliko vremena to oduzima. S jedne strane ne smiješ dozvoliti da ti to oduzme vrijeme koje možeš posvetiti klijentu, a s druge strane moraš to imati. Kada iz ministarstva uđu u aplikaciju, oni vide sve - i sve mora biti pokriveno."

A koliko je pisana riječ važna, potvrđuje Boris. "Mjesečna izvješća (a i vanredna po potrebi) su detaljna, zahtijevaju silne procjene rizika, ocjene suradnje i napretka... Svaku riječ važeš pet puta jer utječeš na tuđe živote. Paziš da nekoga ne oštetiš, ali da opet stručnom timu u centru daš adekvatnu procjenu kako bi mogli znati što se događa u obitelji."

"Ne prijavljuju nasilje, a onda nas pitaju gdje smo bili."

Ono što se često zaboravlja ili izostavlja kada se govori o socijalnom radu, jest to da je riječ o samo jednoj karici u lancu. Iza socijalnog radnika stoji tim koji zajednički odlučuje, presudu donosi sud, a da bi sve funkcioniralo potrebna je dobra suradnja s vrtićima, školama, lokalnom zajednicom, policijom...

"Često prekasno dobijemo obavijest, kad je situacija u obitelji već na rubu. Voljeli bismo kad bismo imali resurse da možemo prevenirati stvari, a ne gasiti požar", objašnjava Mateja. "Ma to nije ni gašenje požara, to je kontroliranje vatre jer ona cijelo vrijeme gori i guta sve ispred sebe", tvrdi Irena.

Puno pomaže i prijava građana jer u slučaju anonimne dojave ili sumnje na zanemarivanje djece, nasilje u obitelji i sl., socijalni radnici izlaze na teren bez najave. Kao primjer navode slučajeve nasilja u obitelji koje je znalo trajati godinama. No, nikad ga nitko nije prijavio - ni žrtva, ni obitelj, ni susjedi. "I onda nas pitaju gdje smo bili. Ali kako da mi znamo za to, kad nam nitko nije dojavio? U naselju je 100 000 stanovnika, a nas je pedesetak. Ne možemo ići po zgradama i kućama, kucati i ispitivati ljude: "E, što ima kod vas?". To je ideal", tvrdi Igor.

Isti problem potvrđuje i Tena: "Neki vrtići i škole jave i pošalju dopis, neki ne. Kad nam dođe obavijest od policije za nasilje u obitelji, tražimo izvješće i od škole. A škola napiše, ako je dijete recimo 8. razred, da su primijetili probleme još u 1. razredu. I nikad nisu dojavili centru. Zašto? Ne znam."

Snježana je cijeli život radila kao socijalni radnik i sjeća se kako je to nekad bilo. "To je bila skroz druga priča: ti si točno znao na terenu tko ti je patronažna sestra, tko doktor, a tko socijalni radnik. Socijalni radnici su se pozivali i sudjelovali pri upisima u prvi razred škole. Iz vrtića bi odmah javili ako dijete dolazi tri dana zapišano a kamoli, ne dao Bog, nešto gore. Danas te ne bi zvali do 8. razreda osnovne, kad već znaju da će izaći iz njihovog sustava." Na pitanje zašto je tome tako, kaže: "Jer ne žele preuzeti odgovornost. Kad kreneš u postupak koji se poziva na roditelje, škola ili vrtić moraju svjedočiti, davati izvješća, aktivno sudjelovati, a često se ne žele izlagati. Oni će te nazvati i možda nešto reći, ali da ti to baš napisali... E to je već teže."

Zanimanje bez sretnog završetka

Na kraju svega, ostaje ono zbog čega posao i rade: ljudi i njihove sudbine. Socijalni radnici rade s "onima s kojima ostali ne žele imati posla" - posao je to koji ne mogu ostaviti iza zaključanih vrata ureda kada radno vrijeme završi. Čak i kad cijeli slučaj završi, tu nema filmskog *happy end*a. Ostaje samo nada da će klijenti ostati na nogama, da će uspjeti dalje u životu, te da će se možda javiti za nekoliko godina s lijepom viješću.

"Ljudi prolaze kroz sustav, stvari se mijenjaju, slučajevi prelaze iz jednih ruku u druge. Često se sjetimo onih s kojima smo radili, pa se međusobno ispitujemo kako su sada, što se događa s njima... Nekad vodim jednu obitelj, pa saznam da je njihovu baku vodila predstojnica dok je bila u mojim godinama," priča Igor.

Uspješni primjeri dokazuju da se iz začaranog kruga može izaći, no taj lanac je teško prekinuti. Brojni klijenti ostaju u sustavu, međusobno se upoznaju i nastavljaju niz. Bivši klijenti ih nazovu godinama kasnije, tražeći savjet za svoju djecu ili unuke.

Unatoč svemu, mladi socijalni radnici u CZSS Dubrava djeluju puni duha i pozitivne energije. "To je zato što smo još mladi", šale se. No, ima i nešto istine u tome. Oni koji su dugo u ovom poslu, ističu kako on cijeli život utječe na njih - psihički a potom i fizički.

"Bolesti, karcinoma u socijali koliko hoćeš", odmahuje Snježana. "Samo u mojoj podružnici 11 karcinoma, što živih, što mrtvih. Štitnjača, depresija, psihičkih oboljenja... I sama sam imala depresiju i liječila se antidepresivima. Dan danas pijem normabele za spavanje. Ti moraš imati jeb... dobro posložen život i jeb... dobre ispušne ventile. Jedna fantastična kolegica na mom

odjelu, odličan radnik, odgovorna - pukla je kao kokica. Sagorjela je i tražila premještanje na drugi odjel, a nema ni 30 godina. Više nije mogla."

Mateja ističe kako se premalo govori o mentalnom zdravlju zaposlenika – ne samo socijalnih radnika, već općenito: trgovaca, policajaca, bolničara... Dario nadodaje kako se zbog pandemije možda sada malo više priča o tome, ali da inače nema pomaka: "Možda je to do našeg mentaliteta, to je tabu tema. Naprosto, sagorio si jer si slabiji i jer si glup."

Svi ispitanici rekli su kako doma rijetko ili gotovo nikad ne govore o svom poslu. "Toliko se napijem tih priča da dođem doma potpuno prazan. Ne želim da me itko pita kako je bilo, da opet to prolazim.", govori Igor. Snježana nakon posla dolazi doma i šutke sjedi u zimskom vrtu. "U stanju sam satima sjediti i samo ga gledati. A majke mi, da me sad pitaš kako taj bor izgleda – ja nemam pojma."

Utjehu i pomoć pronalaze jedni u drugima. Snježana se prisjeća kako su nekad odnosi bili prisniji – kolege su zajedno odrastali, dijelili probleme oko posla, međusobno su se konzultirali i čuli, privatno pričali o obiteljima i djeci. Možda su se vremena promijenila i stvari postale dinamičnije, no u CZSS-u Dubrava osjete se međusobno prijateljstvo, pozitivan duh i strast za poslom, koliko god iscrpljujuć bio. Na pitanje jesu li ikad razmišljali o tome da odustanu i pronađu drugi posao, viču uz smijeh: "O, da! Svaki dan to netko zaključiti!"

No, šalu na stranu – oni ostaju.

S puno duha – u sustavu i usprkos njemu

"Često se pitam što mi je to trebalo. Ali opet, ima to nešto", tvrdi Mateja. "Možda će zvučati patetično, ali zaista se nekad pojavi ta mala iskra i kažeš si: ipak smo nešto učinili, nekome smo pomogli. Ispunjava me kad odemo u domove ili ustanove našim štićenicima. Oni budu toliko sretni, vi vidite da su se oni uredili za vaš posjet, znaju da imaju svoju "socku" čak i kad ih presele u drugo mjesto. Izrađujemo im i šaljemo čestitke za blagdane, u kontaktu smo. Prilikom prvog posjeta sam se šokirala, jer je riječ o ponekad stvarno teškim oštećenjima, osobama koje više ni obitelj ne posjećuje. No, ti ljudi imaju svoj život i na nama je da to bude što kvalitetnije."

"Centar radi svoj posao, ali i mnogo dodatnih stvari za koje ljudi ni ne čuju: organizira razne radionice, kolegice rade van radnog vremena same kupuju materijale i formiraju grupe za djecu u svojim prostorijama, imamo volontere... Ponekad se dogode i situacije da nam korisnici dođu zbog jedne stvari, a uočimo puno veći problem i interveniramo", opisuje Boris i dodaje: "Socijalni rad nije samo posao, to radiš sa srcem ili ne radiš."

Za svoje klijente spremni su napraviti i više: odvojiti privatno vrijeme, dati svoj broj mobitela, kupiti koju sitnicu za djecu kada odlaze u posjet... Snježana je svoj broj dala samo onim strankama za koje je osjetila da im stvarno treba, a na kraju je ispalo da je to većina njih. "Dostupna sam im 24 sata dnevno, vikendom, praznicima... Tek ovog ljeta se prvi put u životu nisam javljala na godišnjem, tj. poslala sam poruku da sam na godišnjem. I sve je bilo okej."

Polovica radnika izjavila je kako nikad ne bi radila nijedan drugi posao: u njemu su se pronašli i to je to. Snježana i danas, pred mirovinom, nema dvojbi: "Koliko god da je težak i naporan, užasno volim ovaj posao. Oduvijek je tako bilo i to je bio jedini izbor za mene."

Drugi dio radnika izjavio je kako bi voljeli ostati u tom sektoru, ali raditi u nekoj drugoj instituciji ili udruzi.

Igor ističe potrebu za socijalnim radnicima u možda neočekivanom području. "Znate da je jedan od najvećih transfera u Dinamu propao baš zbog toga što socijalni radnik nije bio prisutan prilikom potpisivanja ugovora? Na kraju se ispostavilo da taj ugovor nije bio u interesu djeteta. Često roditelji djeluju u vlastitom financijskom interesu tako da su i tu potrebni socijalni radnici. Također, volio bih se baviti uključivanjem osoba s invaliditetom u sport i dolaske na utakmice. Kod nas je to do neke mjere razvijeno, ali ne kao što je u Europi. Kod njih recimo nogometaši posjećuju ustanove, a toj djeci je to sve u životu."

Tena bi voljela vidjeti što još postoji osim okvira centra, tj. "što još struka nudi, a da nije ovaj najgori dio". Ipak, dodaje kako od kolega koji rade po domovima čuje kako nigdje nije dobro. "Valjda je socijala sama po sebi takva, sa svih strana slušam kako su uvjeti rada nikakvi, kako nema ljudi..." Mateja tvrdi kako su svjesni ograničenja, ali ima nade: "Nitko od nas ne može pojedinačno promijeniti sustav jer je ogroman, veći od nas. Ali ono što možemo jest ulagati u naš odnos s korisnicima i kolegama, stvarati te mreže, znati koga možeš nazvati na sudu, u Splitu... Dobar je osjećaj kad uspijemo komunicirati s drugim službama i ustanovama, školom, vrtićem, policijom, sudom..."

"Svi imamo želju pomoći i radimo to u okviru zakona. Znam, to je poštapalica, ali je tako", ističe Dario. "No, taj osobni dio koji nosiš sa sobom, pristup stranci, da nećeš nekoga tko je već na rubu gurnuti preko, to je ono što moraš imati u sebi."

Tekst je financiran sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija Agencije za elektroničke medije za 2021. godinu.

Tagovi: [agencija za elektroničke medije](#), [mediji](#), [obiteljsko nasilje](#), [socijalne radnice](#), [socijalni rad](#), [socijalni radnici](#)

Tweetaj

Donirajte

Recommend 136 people recommend this. Be the first of your friends.

Vežani članci:

- o 29.10.2021: [Tko će braniti nas? Socijalni radnici, tihi čuvari društva \(peti dio\)](#)

- 26.10.2021: [Tko će braniti nas? Socijalni radnici, tihi čuvari društva \(četvrti dio\)](#)
- 22.10.2021: [Tko će braniti nas? Socijalni radnici, tihi čuvari društva \(treći dio\)](#)
- 16.05.2021: [Tko će braniti nas? Socijalni radnici, tihi čuvari društva \(prvi dio: mediji\)](#)
- 10.07.2019: ['Posao u centru za socijalnu skrb je kombinacija gašenja požara, borbe za preživljavanje, očaja, sagorijevanja i bespomoćnosti'](#)

Facebook komentari

0 Comments

Sort by

Add a comment...

Facebook Comments Plugin

Kontakt

Libela.org

Nova cesta 4, Zagreb
e-mail: info@libela.org

Donatori

Europska unija, Nacionalna zaklada za razvoj civilnog društva, Grad Zagreb, Agencija za elektroničke medije i Ministarstvo kulture Vlade RH. Tekstovi na portalu ne izražavaju mišljenje navedenih donatora.

Zamolba za donacije

Podršku u obliku financijskih sredstava možete uplatiti na naš račun: HR8824020061100071855 kod Erste & Steiermaerkische banke (primateljice: CESI, Nova cesta 4, 10 000 Zagreb, svrha: donacija za Libelu). Na vaš zahtjev, anonimnost vam je zajamčena.

Disclaimer

Tekstovi na portalu ne izražavaju mišljenje i stavove CESI, već isključivo mišljenje i stavove njihovih autora/autorica. Uredništvo zadržava pravo brisanja svih komentara koji promiču seksizam, netoleranciju, nasilje i šire mržnju. Komentari su vlasništvo njihovih autora/autorica te ne izražavaju mišljenje uredništva.

PRATITE NAS

TRAŽILICA:

Traži

Ovo djelo je dano na korištenje pod licencom Creative Commons Imenovanje 3.0 Hrvatska.

Ova publikacija pohranjena u Hrvatskom arhivu weba